

Philip Fracassi

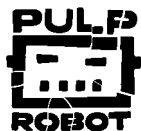
Hleď, prázdnota

Philip Fracassi

—

Hled', prázdnota

(Behold the Void)

„Soft Construction of a Sunset“ © 2017, vychází poprvé v této sbírce.

„Altar“ © 2016, poprvé vyšlo jako noveleta v nakladatelství Dunhams Manor Press.

„The Horse Thief“ © 2017, vychází poprvé v této sbírce.

„Coffin“ © 2016, poprvé vyšlo ve Strange Aeons Magazine.

„The Baby Farmer“ © 2017, poprvé vyšlo ve sborníku Murder Ballads, Egaeus Press.

„Surfer Girl,“ © 2017, vychází poprvé v této sbírce.

„Mother“ © 2015, poprvé vyšlo jako noveleta v nakladatelství Dunhams Manor Press.

„Fail-Safe,“ © 2017, vychází poprvé v této sbírce.

„Mandala,“ © 2017, vychází poprvé v této sbírce.

Hled', prázdnota (Behold the Void)

Copyright © 2017 by Philip Fracassi

Reprinted by permission of the author.

Czech edition © 2018 Gnóm! – Jakub Němeček

Pulp Robot Library # 1

Translation © Jakub Němeček

Cover drawing © Tomáš Kučerovský

Photo © Bethany Gilbertson

První české vydání. First Czech edition.

ISBN: 978-80-88299-00-4

Stephanii

Obsah

Nikdo není v bezpečí (<i>předmluva</i>)	9
Měkká konstrukce se západem slunce.....	17
Oltář.....	37
Zloděj koní.....	71
Rakev	108
Velkochov dětí.....	125
Surfer Girl.....	155
Matka.....	181
Bezpečnostní pojistka	218
Mandala.....	239
<i>Autor</i>	329
<i>Poznámky překladatele</i>	333

Nikdo není v bezpečí

Tohle bychom mohli vytesat do imaginárního náhrobního kamene některého z nešťastníků, kteří vystupují v knize *Hled, prázdnota*: v povídkách Philipa Fracassiho nikdo není v bezpečí. Už když vyšel v limitovaném nákladu a laciném paperbackovém vydání *Oltář*, Fracassiho krátká novela otištěná také v tomto svazku, varoval jsem svět na zadní straně obálky právě těmito slovy.

Co to znamená, že nikdo není v bezpečí? Znamená to, že Fracassi má dobře prostudované moderní kořeny hororu, jehož typickými představiteli jsou Stephen King, Richard Matheson a Norman Partridge, trio zápasníků těžké váhy, kteří zosobňují krásně bezohledný přístup k vyprávění příběhů. Jsou to chlápci, kteří bez mrknutí oka zabijí dítě, zničí svět nebo alespoň odkryjí masku, pod níž se ukrývá ta pravá, hnisající temnota. Tihle lidi bez okolků čtenáře zašněrují do treter řadového běžce všedním životem a řeknou mu: *Blíží se něco velkého a hnusného. Utečeš, nebo budeš bojovat? Nepočítej s tím, že to dobře dopadne, ty blázne.* Pod pojmem moderní horor si můžeme představit široké spektrum témat, nálad a emocí; Fracassi se v tomto bodě své spisovatelské dráhy soustředil na fyzickou a emocionální konfrontaci se surreálnem; a také na násilí a šok, které lze téměř hmatatelně cítit.

Povídková sbírka *Hled, prázdnota* je žalozpěv plný mordýrských balad, na které by měl někdo upozornit Nicka Cavea a The Bad Seeds; najdeme tu bránu do temnot umístěnou ve veřejném bazénu; zloděje koní, který jede půlnoční dálnicí vstříc věčnému zatracení; zmrtvýchvstalé přízraky zrozené z mořských hlubin; místnost, v níž stopky odtikávají vteřiny, aby

ji proměnily ve smrtící past v okamžiku, kdy maminčino temné alter ego převládne nad mateřským pudem, a spousty dalších takových témat. Devět povídek pevně zakotvených v hororových tradicích, jež jsou však o to podivnější, že se každá z nich nakonec neodvratně vzdálí od dobře prošlapaných chodníků a pustí se do čím dál nevlídnější divočiny. Ve Fracassiho rukou se hororové tropy smekají a krouží jako jílec zakrváceného nože. Výsledek je pak drsný a rozeklaný a často dojde k úplné proměně.

Abychom trochu začali rozumět tomu, jakou krmí nám Philip Fracassi podává, musíme se zahledět až někam do 70. a 80. let, do doby rozkvětu severoamerického hororu. Představme si tragédii, k níž došlo na setmělé periférii. Představme si zlé, moc zlé věci (obvykle spíše nadpřirozeného než obyčejného rázu), které se přihodí dobrým lidem (a také některým méně dobrým lidem a pár lidem, kteří se ocitnou přesně na pravém místě v nepravý čas). Pomysleme na *Cuja*, *Zhubni*, na romány *Já, legenda* a *Rosemary má děťátko*. Vzpomeňme si na Roberta R. McCammona a Rexe Millera, kteří se svobodně plavili po okrajích splatterpunku a skalního noiru. A teď přeskočme tři desetiletí a představme si, jak se zlatý věk tradičního hororu prolne s komplikovanými, neuvěřitelnými vizemi současných/postmoderních divnozvěstů, jako jsou Gemma Filesová, Kaaron Warrenová a Brian Evenson.

Z jednadvacátého století uběhlo už půldruhé dekády a horor a weird fiction jsou na vzestupu; spousta tržních příležitostí a hojnost uměleckého talentu podnítily vlnu kreativity, která se v moderní éře žánru nedá s ničím srovnat. Jako čtenáři jsme soudržností a stálostí této nabídky poměrně rozmazlení. Nicméně si troufám předpovědět, že až tato sbírka na jaře 2017 vyjde, Fracassi překvapí nic netušící publikum jako hák levačkou.

Fracassi je na současné scéně nováčkem, i když pokud jste fanoušek s dobrým přehledem a máte uši

nastražené, tak už se k vám možná leccos doneslo. Čtenářstvo obecně pak čeká něco jako zjevení. Navzdory tomu, že jde o silnou knihu vynikajícího spisovatele, vydání sbírky *Hleď, prázdnota* nijak nepředznamenávalo postupné zveřejňování jednotlivých povídek v průběhu pěti šesti let – což je obvyklá doba pro to, aby sbírka debutujícího autora dozrála. Jenom několik z nás mohlo v kuloárech sledovat, jak se blíží tahle kniha, která má potenciál, aby z ní šli nic netušící fanoušci a kritici takřkajíc do kolen.

Nakladatelství mají sklon pohybovat se rychlostí ledovce, od prvotního nápadu k jeho uskutečnění, od smlouvy k vydání a – obvykle – od distribuce k povědomí o knize mezi čtenáři. Fanoušci a kritici se potýkají se stále narůstající kupou čtenářských restů. Důsledkem toho je, že takový autor může klidně i několik let tvrdě zápasit o přežití, než si vybuduje něco aspoň trochu podobného obci vlastních čtenářů.

A takhle to v nakladatelském průmyslu chodí s přesností, podle níž si můžete nařídit hodinky: spisovatelé, kterým se podaří prorazit v oblasti žánrových povídek a stát se profesionály, obvykle zdokonalovali své schopnosti v časopisech a antologiích. Ty představují cvičnou střelnici, na níž si nováčci utužují techniku vyprávění, navazují vztahy s editory a nakladateli a přitom nabalují čtenáře. Když všechno jde tak, jak má jít, spisovatel nakonec nashromáždí dost kvalitních povídek, aby z nich poskládal sbírku, přičemž si zvolí téma nebo určitou žánrovou oblast, které je udrží pohromadě. Tak zní základní pravidlo a je to osvědčená, i když konzervativní metoda, jíž by se měli mladí autoři držet.

Fracassi si ovšem mezitím vysloužil ostruhy *jinde*, protože dennodenně fáral na hollywoodské šachtě jako scenárista. Konvence tu jsou proto, aby se porušovaly, a tahle kniha je prvotřídním dokladem toho, proč tomu tak je. Většina povídek na těchto stránkách je plodem vývojové etapy, v níž autora pohltilo

neobyčejně intenzivní tvůrčí úsilí. Vím to z první ruky, protože jsem posledních pár let sledoval Philův vývoj zblízka a byl jsem s ním v kontaktu, když psal jednotlivé části této knihy a tmelil je do temného a symfonického celku.

Pozorovat tuto proměnu byl pohled pozoruhodný a pro znavené, staré srdce pisatele i výjimečně radostný. Jen hrstka z mnoha vrcholně nadaných mistrů hrůzy, kteří dnes píší, totiž vládne tak kompletní sadou dovedností. Fracassi je houževnatý, zcela oddaný řemeslu a více než nadprůměrně bystrý. Přesně ví, jak vystavět povídku – jak ji otevřít, jak udržet tempo a jak ji nechat s poslední stránkou doznít. Rozumí tomu, že pro maximální efekt je dobré zakotvit narativ v každodenní všednosti, a teprve pak se vytasit se strašlivým zvratem nebo nechat do děje proniknout nadpřirozené prvky. Vskutku, Fracassiho literární úder pěstí přiletí zdánlivě odnikud – ale nechte se mýlit. Dotyčný se na vás připravoval pěkně dlouho.

Až otevřete tuto sbírku, ocitnete se na počátku temné uličky z hájemství *Zóny soumraku*. Je to místo, kde se hrozné věci stávají lidem, jimž se stát neměly; všude číhá riziko a nikomu se nenadržuje. Lidé plní samolibého sebeuspokojení nenajdou zde, na prahu prázdnoty, sebemenší útočiště. Nikdo není v bezpečí a nic není svaté. Užijte si to.

Laird Barron
Stone Ridge, New York
18. prosince 2016

Hled', prázdnota

„V každé události, ať už prožité či jen vyprávěné,
existuje vždy díra či trhlina, často více než jedna.
Pokud dopustíme, aby nás tato trhlina lapila,
zjistíme, že se otevírá do jakési prázdnoty,
kterou, jakmile jsme do ní jednou vklouzli,
nedokážeme už nikdy opustit.“

— Brian Evenson, *Fugue State*

Měkká konstrukce se západem slunce

V tom snu sedí na tenké červené dece rozprostřené na trávě temné jak zelený stín. Slunce zapadá za hebké úbočí kopce v dáli, hladký povrch země je jako jemná kůže na ženských stehnech, kopec posetý zlatými flitry je jako zlatohnědá noha smáčená rosou vlhkého slunce. V jeho představách se zbytek jejího těla táhne přes celý obzor, hlava je vzdálená hora, vlasy jsou vodopády mihotající se v posledním světle, jako by byly plné démantů. Představuje si křivku jejího ramene, stráně ňader, úžlabinu pasu a oblost zemských boků. Přeje si, aby se zmenšila a přišla k němu na deku, žena jako zelená louka obtočená kolem něj, která mu jemně okusuje krk a uši svými zuby z pohřbených smaragdů, oči jako modrý oheň čisté oblohy, žhnoucí rty vpíjející se do jeho. Za soumraku přivírá oči a dovoluje představivosti, aby se této vize zmocnila úplně; teď ženu cítí, cítí svěží vůni minerálů a nízko vanoucích bríz. Vdechuje a líbá ji, pak v duchu otevírá oči, aby viděl, jak na něj hledí dvě tůně modré oblohy, jak jemné chloupky na její pokožce vstávají a kývou se, vlní se a otírají o jeho kůži jako pole blondatého vřesu, její vodopádové vlasy padají a padají do jeho prstů, chytá je, prsty jsou mokré, jeho tvář hoří na její tváři, a když se jejich těla propletou, on do ní vkoření a oba se stanou jedním.

Na krku jej šimrá chladný vzduch, otevírá oči a vidí, že slunce téměř zapadlo; ženin obzor se vnořil do stínu, je připravena usnout. Krvácí do noci, její esence potahuje temná nebesa. On leží na dece, přidává se k ní jako součást temnoty a cítí, jak mu její hvězdy proudí do nosu a do úst, jak jej naplňují. Vzdychne

si a navždy usne... konečně v míru, konečně v jednotě s láskou.

Napjaté černé plátno oblohy zadrnčí; na jeho povrchu zavibrují hvězdy. Temnotu vyplní hřmění hromu, hlas stvůry podobné bohu, jež se snaží prorvat skrze nebe.

Jeho oči se prudce otevřou a ona z něj prchá pryč. On hledí ke hvězdám, jež odpadávají z oblohy, a když se znovu ozve ten zvuk, vybuchují v atmosféře a otrásají zemí. On stojí, prsty zkroucené v pěst, země se drolí a ona se rozpadá na kusy a rozlétává v rojích meteorů.

Cítí naprosto neskutečný smutek. Chce se rozkřičet, ale ten hřmotný zvuk se ozve znovu, dupající stádo slonů velikosti planety, bouře koní zdusávajících nebesa. Udeří blesk, oslepivě bílý.

Probudí se a lapá po dechu. Tělo má zkroucené křečí, kůže se koupe v potu. Pohlédne k oknu. Ještě je noc. A ten zvuk?

Ozve se zas. Pronikavé drnčení... *zvonění*. Zhluboka se nadechne, rozhlédne se po malé ložnici. Na nočním stolku řinčí telefon a on serve sluchátko z vidlice.

„Bože, ano, haló?“ říká a vlastně ta slova ve zmatku a strachu téměř polyká.

Do ucha mu zaječí hlas a on sebou škubne a podrží sluchátko daleko od ucha. „Tome! Musíš mi pomoci!“

„Kdo je to?“ Jeho oči najdou digitální budík. Je krátce před úsvitem.

„Tome? Ach bože, mus... ach kristepane, tohle nemůže být pravda. Prosím, Tome, kurva. Musíš mi pomoci, ty vole!“

Tomovo vědomí je stále bdělejší a jeho mozek pomalu vyplňuje prázdná místa v paměti. Sen už se vytrácí, on se však snaží přidržet se úlomků, útržků potrhaného plátna, cárů barev servaných z obrazu jako zlomků slov z knihy. Zoufale se to snaží udržet... to, jak se kolem něj ovinula, jak mu její hvězdy zaplavily ústa...

„Pomož mi, Tome! Já prožívám peklo, člověče...
ach bože, můj mozek!“

Ona naposledy zašeptá a zmizí a Tom násilím dostrká pozornost zpět k tomuto telefonátu, k hysterii, ke skutečnosti. *Ale jaká skutečnost tohleto je?* Kousky skládačky začínají zapadat na svá místa. Shodí nohy z postele, přinutí se posadit, přemýšlet. Ten hlas zná.

„Marcusi?“

„Ano, ano...“ říká Marcus, vzlyká a hlas se mu v porývech zoufalství a strachu zadržává a láme.

Mluví, jako by zešilel, myslí si Tom. Žaludek mu probodne kopí strachu. *Ach ne, ne, prosím ne...*

„Marcusi, co se stalo? Co se k čertu děje?“

Marcus ztěžka oddychuje. Tom si představuje tvář svého nejlepšího přítele, zkroucenou a staženou hlubokým zoufalstvím, umazanou, ubrečenou, usoplenou, zpocenou, černé vlasy úplně připlácnuté k hlavě, jak si je v jednom kuse přejíždí rukou, což dělá vždycky, když je rozrušený.

„Tvoje číslo jsem vytočil až napotřetí,“ říká nepřítomně, jako by mluvil k někomu jinému v místnosti, k někomu na svém konci linky. „Nevidím na telefon, na čísla... Neodvážuju se podívat. Už ne. Ach bože, Tome, prosím...“ Znovu pláče. „Musíš mi pomoci. Musíš sem přijet!“

„K tobě? Ale to přece... Marcusi, vždyť je pět ráno.“

„Ty to nechápeš, prosím, člověče, tohle... tohle...
ach bože, tohle nemůže být pravda!“ Poslední slova téměř zaječí.

Tom znovu pocítí osten strachu.

„Marcusi, řekni mi, co se děje. Prokristapána, přestaň blábolit a seber se. Řekni mi, co se stalo. Jsi v pořádku? Ublížil sis nějak?“ A pak dodává pevným hlasem: „Nebo jde o Christine?“

„Cože?“ říká Marcus překvapeně nebo snad zmateně. „Sakra, chlape, podívej, ty sem prostě musíš hned teď přijet. Jsem v pohodě, všechno bude v pohodě,

chápeš? Ale musíš mě vyslechnout. Musíš vstát, sednout do auta a hned sem kurva přijet, hned teď.“

Tom zadrží dech. Zní to, jako by byl Marcus hrozně vyděšený. Ale z čeho? Rukou si otře ústa, protře si oči, pokouší se přemýšlet. Rukou polaská polštář vedle svého. Bezmyšlenkovitě se nakloní, zvedne jeden roh polštáře a cítí to, cítí její vůni.

„Tome?“ říká Marcus opět zoufale, řezavým a vystrašeným hlasem. Zrovna tak, jako když byli kluci – vystrašený z nočních zvuků, když u něj měl přespat, z podivného šustění ve stromech vedle nich, když nocovali pod širákem v houšti za Tomovou zahradou. Vystrašený z toho, že by ho nějaká holka mohla nechat. Prosebný tón, který Tom nenávidí.

„Tak jo,“ praví Tom tiše a téměř se mu uleví, teď když se rozhodl postavit se tomu čelem, ať už je to, co chce, cokoli strašného, co se mohlo stát. „Stavím se k tobě. Kdy mám přijet? Je pořád ještě tma, kruci...“

„HNED!“ zaječí Marcus vztekle a v hlase má nádech hrůzy. „Potřebuju tě tady kurva hned teď, ty vole!“ Marcus se několikrát zhluboka, přerývaně nadechne. „Nevím, co s tím. Bojím se, Tome, fakt se bojím. Nechci otevřít oči. Nechci už nikdy otevřít oči, ty vole. Když je otevřu...“

„Ano, Marcusi?“

„Když je otevřu, stane se něco strašného, člověče. Fakt strašného.“

Tom jede po klikaté černé silnici, jež se vine mezi jižním okrajem lesa Apollyon a cípem jezera Sabbath, vysoko po hřebeni svažujícím se ke vzdáleným světlům centra a k Marcusově bytu.

Marcus s Christinou teď na pár let přestali shánět nemovitost. Doufali, že budou žít nějakou dobu v podnájmu a šetřit na hezčí místo u jezera. Tom zatím obývá dům po rodičích, třináct akrů jalové půdy, kde není dost vody, zato však pěkný výhled, a kde stojí

velký, bytelný rančerský dům, který jeho otec sám postavil. Rodiče už jsou v pánu, oba zemřeli dřív, než měli, ani ne rok po sobě, jak se to často stává manželům, kteří se skutečně hluboce milují.

Tom se usmívá a sleduje, jak se paprsky čelních světel rozpouštějí, protože ujíždí pod bání stále světlejší oblohy, jejíž čern už se změnila v purpur, hvězdy se smrskly v pouhé body a brzy dočista zmizí ve všeob-
jímajícím slunečním pohledu. Sen mu zazáří v hlavě jako skomírající oharky a pak zmizí. Tom se po něm ještě jednou natáhne, přinutí mysl, aby se odvrátila od strachu jeho přítele, zpět ke snu o ní. Usměje se ještě víc a téměř se v kabině hlasitě rozesměje, v hrudi se mu vzdouvá horká vlna štěstí; lechtá jej na rukou, chodidlech a v zátylku. Najít pravou lásku – nezijeme snad kvůli tomuhle? Není to celý smysl života? K čemu jinému byl stvořen svět, ne-li k tomu, aby skýtal útočiště věčným milencům? Přemýšlí o domě, o nějakých opravách, které chtěl udělat už dřív... *ano, to udělá...* než se k němu nastěhuje ona.

Ale nejdřív tohle.

Tohle... ať už je *tohle* cokoli. Tahleta panika. Tahle krize s Marcusem. *Pořád strašně přehrává*, pomyslí si nenávistně a úsměv mu ztuhne v grimasu, rýhy kolem koutků úst a očí se prohloubí. Marcus byl divnej kluk, to jo. Když vyrůstali, tady v tomhle městě, byl divnej už jako dítě a jako dospělej dokonce ještě divnější. Jenže teď už je jim oběma skoro ke čtyřiceti, a chlap má z takového chování vyrůst. A kromě toho – Marcus je ženatý. Už skoro pět let. Ženatý muž má být stabilní, má ochraňovat, co je jeho. *Pečovat* o to, co je jeho.

Tom zavrtí hlavou, sešlápne plyn a terénní pickup zrychlí a projede poslední zatáčkou, jež se zařezává do nízkých vršků a ústí na hlavní silnici pod nimi. Daleko na obzoru svítá a Tom shlíží na město Sabbath a jeho domy, jež světlo rozžihá do špinavě okrových odstínů. Neprostupné stíny ležící na zemi zvolna

modrají, pak blednou do mlhavé šedi. Vrcholky korun stromů v Lewisově parku vzplanou ohněm.

Tomův žaludek rozmrzele zakručí a on si přeje, aby byl něco snědl nebo si dal aspoň hrnek kávy. Jenže Marcus ho vyděsil tak, že prostě vyběhl z domu s hlavou plnou hrozivých představ.

Teď, když se slunce uvolnilo ze zajetí země, hrůzy ustupují a přichází realita. Nezáleží na tom – ať už mu Marcus přichystal cokoli –, prostě už na tom nezáleží. Na čem záleží, je budoucnost – budoucnost, jež bude brzy patřit jemu a ženě, kterou miluje.

Tom zaparkuje před Marcusovým domem. Vystoupí a před nízkým domem se čtyřmi byty vzhlédne k oknům ve druhém patře, o nichž dobře ví, že jsou to okna obývacího pokoje. Okna ložnice a koupelny ústí na druhou stranu domu; vede k nim vratké černé požární schodiště z parkoviště pro nájemníky, které je za domem. Tohle Tom dobře ví.

Při pohledu na ta okna všechny optimistické představy, jimiž se dosud chlácholil, náhle mizí. Možná je to trik stínů vržených matnou žlutou září vycházejícího slunce, ale ta okna vypadají... *deformovaně*, protáhlé bílé rámy jsou podivně zkřivené.

Tom o krok ustoupí dál do ulice, jež je tak časně ráno ještě prázdná, a prohlíží si dolní hranu střechy nad okny. Vypadá rovně jako vždycky. Poškrábe se na hlavě a pomyslí si, že je to snad tím, že mu chybí spánek i jeho obvyklá ranní káva. Musí být unavenější, než si myslí.

Vysměje se tedy sám sobě a s tím vejde dovnitř, přes malou bíle vykachličkovanou vstupní halu a po otlučených dřevěných schodech, které bere po dvou. Chodba ve druhém patře je tichá a prázdná, je plná jen ospalých stínů, jež se lomí po zdech a rozmazaně leží na podlaze; světlo z malého ušmudlaného okna na konci bílé chodby do ní vrhá podivné zlatavé geometrické tvary.

Když se Tom blíží ke dveřím 2B, mírně ho zamrazí v zádech. Našlapuje opatrně, téměř ve svých ošoupaných těžkých botách kráčí po špičkách, a dokud nestane před pokroucenými dřevěnými dveřmi, ani si neuvědomí, že zadržoval dech. Cítí, jak se mu do obličeje hrne krev.

„No paráda, to se mi snad zdá,“ mumlá si a vypustí z plic vzduch, který tam držel jako rukojmí.

Zaklepe na dveře.

„Ano!“ Hlas se ozve odkudsi z hloubi místnosti a je v tom hebkém ránu tak drsný a agresivní, že Tom trošku nadskočí. „Je otevřeno, Tome.“

Tom stiskne kouli na dveřích a otočí jí, zatlačí do dveří a vstupuje.

Pokoj má kouřově šedou barvu rozbřesku, nesvítí se v něm; jediné osvětlení představuje denní jas proudící skrze zpola zavřené žaluzie, jenž zaplavuje šedý pokoj hustou hořčicovou žlutí. Tomovi chvilku trvá, než se jeho zrak přizpůsobí šeru, ale když se to povede, spadne mu čelist a podlomí se mu kolena, takže se málem zhroutl na podlahu; místo toho však padá dozadu.

„Co...?“ lapá po dechu a ani si nevšimne, jak se dveře zaklapnou, když se do nich opře zády, zatímco on se už jednou rukou natahuje po klice, tvář zkřivenou ošklivou šokovanou grimasou někoho, kdo spatřil cosi nereálného, cosi nemožného.

Prostorný obývací pokoj je obrazem šílenství, asi jako kdyby Dalí i jeho štětec v záchvatu amoku přetvořili skutečný svět v něco stejně surreálního jako světy obydlené malířovými bizarními rtuťovitými tvory. Namísto rozteklých hodin a hořících hřebců jsou však tyhle věci *skutečné* – skutečné věci, které však rozhodně nemohou vypadat tak, jak vypadají.

Rozhlíží se po pokoji trhavými pohledy, snaží se to vše vstřebat, pokouší se pochopit, aby mu mozek konečně přestal hopsat na tenké slupce přičetnosti; každý úder do té napjaté ochranné bubliny totiž

hrozí, že ji protrhne a pošle ho ve spirále do hlubin propukající psychózy.

Všechno v místnosti je... *změněné*. Zdeformované. Pokřivené. Jídelní stůl z dubového masivu je pokroucený jako preclík, je to téměř třímetrové zauzlované dřevěné lano. Z obou stran stolu stojí jakoby nic robustní židle a nohy mají prohnuté do hladkých U a V, opěradla míří rovnoběžně se zemí, naklánějí se dozadu nebo šikmo jako zkamenělí umírající vojáci na bitevním poli z tvrdého podlahového dřeva. Na zdi visí rámy a plátna rozteklé do protáhlých tvarů a vpíjejí se jeden do druhého, takže tvoří pokroucené, amébovitě malby. Veliký obraz v pozlaceném rámu, portrét koně, jenž v dětství patřil Christine, je vertikálně protažený, jako kdyby stekl ze zdi a na podlaze vytvořil louži, takže kůň vypadá jako hnědá žirafa, hlavu odděluje od těla metrový krk a nohy se ztrácejí ve spleti rozteklých voskových končetin. Pohovka, hnědá semišová obluda zabírající celou jednu stěnu, je prohnutá vzhůru do oblouku jako ústí tunelu a kůže z ní kapající v pohybu ztuhla, takže vyvolává klamný dojem převislého břechtanu.

Co však Tomovi vůbec hlava nebere, to jsou okna.

Zvenčí to viděl správně. Rámy oken se zdeformovaly do nepravidelných čtyřúhelníků, okno napravo vypadá jako ležící kosočtverec. Ještě úchvatnější je však skutečnost, že skleněné tabulky nepopraskaly. Jsou bezchybně rozmáznuté do nových tvarů, jako kdyby je vyrobili na míru do zámku hrůzy v zábavním parku.

„Já ti říkal, že mám problém,“ ozve se z druhého konce pokoje.

Tom se pokouší nevšímat si bizarního okolí a soustředit se na ten hlas. Spatří temný tvar choulící se v protějším rohu, skrývající se v temnotě za stolem ve tvaru preclíku. Tom vkročí dál do místnosti a pomalu se blíží k nahrbené postavě, v níž teď poznává Marcuse.

„Marcusi? Co... bože, co se stalo?“ říká Tom a snaží se, aby se mu netřásl hlas. Ale propána, je úplně zděšený a má co dělat, aby se neotočil, nevzal nohy na ramena a už nikdy se nevrátil, aby neskočil do svého pickupu a neodjel, rychle a daleko, někam, kde na tohle šílenství navždycky zapomene. Jenže... *jenže*.

„Máš trošku vyděšeněj hlas, člověče,“ říká Marcus tiše. Zní to malinko pobaveně. „No jo,“ říká a hluboce vzdychne, „připouštím, že na to máš úplně nárok. Chci říct, že já to taky jen stěží zvládám, chápeš?“

Tom teď stojí metr od Marcuse a vidí ho úplně zřetelně. Marcus sedí natlačený do kouta, nohy natažené před sebe do tvaru V, bradu skleslou na prsa, ruce mu visí podél boků, dlaně obrácené vzhůru.

Vypadá, jako by byl mrtvej, myslí si Tom. Jako chlap ve filmu o kovbojích, kterýho střelili, on doškobrtal pozpátku do rohu a svezl se po zdi a přitom za sebou nechal krvavou šmouhu; ale Tom žádnou krev na zdi nevidí a Marcusův hrudník se zvedá a klesá, vedle něj na podlaze leží telefon. Tentýž telefon, do kterého Marcus tak hystericky ječel a prosil ho, ať přijede, přijede hned, protože cosi hrozného...

„Vypadá to tu šíleně, co?“ řekne Marcus a Tom málem vyletí ze svých bot z aligátoří kůže. Marcus pozvedne hlavu. Jeho nos míří trochu jinam, než kde stojí Tom. Oči má zavřené. *Pevně zavřené*. „Kde jseš?“

„Přímo před tebou, Marcusi,“ říká Tom a těká očima po místnosti. Obrysy zdeformovaného nábytku začínají v ranním světle teple žhnout. „Proč neotevřeš oči?“

Marcus se té otázce začne smát. Směje se, ale vůbec ne pobaveně – asi jako člověk, kterému řekli vtip, když stojí pod šibenicí, na obličejí ho škrábe hrubý jutový pytel přes hlavu a padací dveře pod ním se mají každou chvíli otevřít.

„No, já myslím, že to není dobrý nápad, Tome,“ řekne Marcus tiše a kývne hlavou do pokoje. „Podařilo se mi zhasnout všechna světla, takže můžu aspoň sedět

ve tmě a nic neměnit. Ale venku už světlo skoro je, že ano?“

„Jo,“ odpovídá Tom a nespouští z Marcuse oči. Snaží se přijít na to, co se tady k čertu děje. Jeho obavy, jeho strach, jsou už skoro nesnesitelné. „Poslyš, jsme tu sami nebo...“

„To víš, že jsme sami,“ řekne Marcus rychle a rty se mu zkroutí do sevřeného, samolibého úsměvu, což je pohled, který Tom dobře zná a nemá příliš rád. „Christine je dávno pryč, člověče. Chápeš, v noci jsme se tak šíleně pohádali, že všechno skončilo, tím chci říct, opravdu šmytec. Byla to hádka, po který už se člověk nevrací. Taková ta hádka, kterou všechno končí, víš, co myslím?“

Tom to ví, ale neříká nic. *Co bylo ksakru tohle?* Otočí se, pohlédne do temné chodby vedoucí do ložnice a říká si, jestli by to tam neměl jít zkontrolovat. Když se obrací k odchodu, Marcusova ruka mu pevně sevře džínavinu na holeni. Tom vyjekne a škubne nohou, Marcus ho pustí a rozesměje se, tentokrát opravdovým smíchem. Svým starým smíchem.

„Promiň, promiň!“ říká a zdvihá omluvně ruce, zavřenýma očima dychtivě vzhlíží k Tomovi jako slepý žebrák k boháči, který před ním cinká peněženkou plnou mincí. „Jen jsem tě zkoušel najít, chlape. Já... já jsem tak rád, žeš přišel. Fakt si toho vážím. Je to, hmm, je to všechno trochu v háji.“

„To teda je,“ říká Tom, který už se vzpamatoval. „A stejně jsem neměl moc na vybranou. Řval jsi, jako když tě na nože berou, brečels jako děčko. Vyděsils mě k smrti.“

„No, jak vidíš,“ Marcus mávne rukou po velikém pokoji plném groteskních předmětů, „měl jsem důvod k nervozitě. Tohle není úplně normální, že ne, Tome?“

Tom si dřepne, aby měl obličej s kamarádem ve stejné rovině. „Marcus, pověz mi, co se to tady děje. Kde je Christine?“

Marcus se znovu opře do rohu, ještě jednou těžce vzdychne. „Říkám ti, ty vole, pohádali jsme se. Je mezi náma konec. Ale na tom teď nezáleží. Na čem záleží, je samotná ta hádka. Na té záleží.“

„Tomu nerozumím...“

„Sedni si, člověče. Prostě si jen na vteřinku sedni a nech mě, ať ti něco povím. Pak ti to všechno začne dávat trochu smysl... alespoň do určitý míry. Jo?“

Tom znovu probodne pohledem temnou a tichou chodbu a pak zvolna usedne se zkríženými nohama na zem a rukama si promne obličej. Únava a stres se na něm začínají podepisovat. Má pocit, jako by měl kosti z gumy a myšlenky hutné a černé jako melasu. V tom podivném pokoji se nedokáže na nic soustředit, nedokáže přemýšlet, a tak si sedne a poslouchá, co mu chce přítel říci, protože nic jiného se udělat nedá. Jen sedět a čekat, jestli to celé začne dávat smysl.

„Takže, pamatuješ na ten starej seriál, jak jsme se na něj dívali, když jsme byli kluci? Takovej ten, kde se v každým dílu stalo něco hodně divnýho? Někdy tam byly příšery, někdy dáblové, loutky ožívaly, duch strašil stařenku, takovýhle věci. Pamatuješ na to?“

Tom si na to pamatuje. Sedávali s Marcusem u něj v suterénu a dívali se na mizernou televizi s anténama obalenými alobalem, které vylepšovaly obraz tak, že se na něj dalo tak akorát koukat. Nikdy se o podobné seriály moc nezajímal, přišly mu divné a leckdy i hloupé, ale Tom nikdy neměl nadpřirozeno v oblíbě. Měl radši kovboje a bankovní lupiče než duchy a skřety. Ale Marcus byl do takových věcí blázen a Tomovi nevadilo sedět tam s ním a dívat se, jak se na černobílé obrazovce odvíjejí podivné historky.

„Ano,“ řekne tedy stručně a doufá, že Marcus konečně začne s vysvětlováním.

„Tyhle seriály byly úplně nejlepší, fakt super,“ říká Marcus a udělá přitom takový obličej, že Tomovi

případne znova jako dvanáctiletý kluk. „Byl jsem z nich úplně nadšeněj.“

„Proč mi to vykládáš, Marcusi?“ ptá se Tom, jemuž čím dál víc nahání hrůzu, že musí poslouchat vyprávění kamaráda, který má pořád zavřené oči a jehož bledá tvář vypadá jako přízračná maska. „A proč nechceš otevřít ty oči?“

„Počkej, už se k tomu dostávám,“ říká, jako by se už blížil k pointě vtipu. „No, a byl jeden takovej díl toho seriálu, jeden z prvních, co jsme viděli. Už si nepamatuju, jak se jmenoval ani co se v něm vlastně dělo, ale bylo to o chlápku, ktorej měl telekinetický schopnosti. Pamatuješ? Na začátku použil tu svoji sílu na to, aby ohnul lžičku, přímo před manželkou, aby jako dokázal, že to umí, chápeš? A potom myslím zešílel nebo tak něco. Ten zbytek už si moc nepamatuju...“

V každém případě jsem od tohohle dílu, už od toho večera, chtěl mít tyhle schopnosti, zrovna jako ten chlápek. Byla to posedlost, člověče, úplná posedlost. Každý večer a každý ráno jsem s náboženským zánícením... sakra, bylo by to skoro trapný, kdyby... no, v každém případě jsem strávil dvakrát denně pár minut tím, že jsem jenom zíral na lžičku, snažil jsem se ji ze všech sil pouhou vůlí ohnout.“

Tom si přítele pozorně prohlíží. Cosi se mu mlhavě vybavuje, nějaká zasutá vzpomínka. Vzpomíná si na Marcusovu ložnici – no, a neležela mu vždycky na nočním stolku lžička? Ležela, ale Tom na ní nikdy neviděl nic zvláštního. No tak má prostě v pokoji lžičku, no a? Ale teď, když mu to Marcus vypráví... ano, byla tam, je to tak. Kdykoli se Tom ocitl v tom pokoji, lžička ležela u postele.

„Co to povídáš?“ říká Tom a cítí, jak mu útroby okusují červící děsu. „Takže ty ses naučil ohýbat lžičky?“

„Ne! Právě že ne, člověče! Nikdy jsem to nedokázal. Nikdy to nefungovalo, ani jednou,“ kvílí Marcus a ve tváři má nepochybně výraz naprostého štěstí a téměř škodolibé radosti. Tom si v duchu říká, co se stalo

s tím hysterickým, vyděšeným Marcusem, který mu volal. Copak to hrál? A nebo to hraje teď?

„No dobře,“ řekne Tom, protože ho nic jiného nenapadá. „A co teda dál?“

„Takže, to s tou lžičkou. Stala se z toho, jak už jsem říkal, moje posedlost. Ale potom, když jsem byl starší, bylo to spíš něco jako... kruci, byl to spíš rituál. Jako nějaká meditace. Bylo to prostě něco, co jsem dělal denně, chápeš? Jako kdybych nemohl usnout, dokud jsem tím večer nestrávil pár minut, a nemohl doopravdy začít den, dokud jsem totéž neudělal ráno. Asi to zní stupidně, ale myslím, že to byla moje obdoba ranní a večerní modlitby. Až na to, že místo abych se modlil ke všemohoucímu Bohu, modlil jsem se k tý debilní kovový lžičce. Pitomost, co? Jenže to bylo tak uklidňující... Tak se asi člověk cítí, když medituje. A právě proto... kurva, chlape.“ Na chvíli zmlkne, polkne a pak znovu chraplavě promluví. „A pak se to celý posralo.“

Marcus natáhne po Tomovi ruku a Tom si uvědomí, že se před ní hned stáhnul, že před dotekem uhnul. „Jseš tu, Tome?“ říká Marcus a teď skoro šeptá, jako ghúl v temnotách. „Posloucháš mě?“

Tom si třesoucími se prsty promne strniště na bradě, hlava mu šrotuje. „No dobře, takže ses pokoušel ohnout tu lžičku, dvakrát denně, každý den... od svých dvanácti let.“

Marcus přikývne. „Už to dělám skoro pětadvacet let.“

„A nikdy to nefungovalo.“

Marcus zavrtí hlavou. „Nikdy. Ani jednou.“ Marcusova hlava znehybní, jeho zavřené oči se sklopí k podlaze a Tom má dojem, že znovu vidí ten samolibý škleb. „Až do včerejšího večera.“

Tom cítí, jak mu po páteři šplhají mrazivé prsty. Najednou nechce, aby Marcus oči otevřel. Najednou má z toho všeho dost špatný pocit – je to víc než divné, víc než neuvěřitelné. Je to nebezpečné.

„No, takže jsme u toho,“ řekne nakonec Tom a snaží se, aby mluvil... jak? Vyrovnaně. Pevně. Jako že má všechno pod kontrolou. Ale nic z toho není pravda. Oči mu sklouznou ke zkroucenému stolu, na nějž dopadá světlo z oken strašidelného zámku, a Tom přemýšlí nad tím, jaká síla to musela být, kolik jí bylo třeba, aby se stalo to, co se stalo. Ten stůl, to je dvaapůl metru dlouhá dubová deska, je široká a tlustá, a je pokroucená a zprohýbaná jako rukou obra z pohádky, ale vlastně mnohem hůř. Hůř proto, že nikde nevidí třísky, žádné praskliny ve dřevě, žádné násilí. Dřevo se vytvarovalo do nové podoby hladce a bez jakýchkoli spojů, jako kdyby ta síla přestavěla molekuly do nového tvaru. Obludného tvaru.

„Ano, jsme u toho,“ přitaká Marcus, který teď mluví do podlahy jakoby zahanbeně. „Jak už jsem říkal, měli jsme s Christinou šílený výstup. Hrozně, strašně jsme se pohádali. Ječeli jsme na sebe a řvali a do toho brečeli. Já jsem brečel.“ Posadí se zpřímá, tváří k Tomovi. „Řekla mi, že mě opustí, Tome. Věřil bys tomu? Že se se mnou rozvede, to říkala.“

Tom polkne a neříká nic.

„Hrozně jsem se rozzuřil, začal jsem kurva úplně hysterčit. Viděl jsem rudě, chápeš? Jako bych byl... úplně mimo. Praštil jsem ji, Tome. To přiznávám. Praštil jsem ji do hlavy tak, že se rozplácla o zem. Nikdy jsem nepraštil ženskou, ale ona na mě vřískala, ječela... říkala hrozný věci. Urážela mě. *Posmívala* se mi, ty vole.“

„No dobře, tak jste se pohádali,“ řekne Tom a od-táhne se od Marcuse kousek dál. „A co bylo potom?“

„Potom už nic. Vřítla se do ložnice a zamkla se tam. Já otevřel skříňku s tvrdým alkoholem, zahlásil jsem, že se jde pít, a začal jsem. Musel jsem vyzunknout tak... sakra... skoro sedmičku whisky, než jsem konečně vytuhnul. Myslím... myslím, že jsem se s ní pokoušel mluvit. Jako přes dveře. Jenže ona toho už začínala mít dost, zvláště když jsem začal pít, když jsem to začal brát všechno do úschovy, chápeš?“

Vtip, který si vymysleli oni dva. Větička, kterou se rádi chlubil za starých dobrých časů, když našli u někoho doma láhev, třeba v baru rodičů; vypili ji a pak se oháněli touhle větou. Vzali ji do úschovy.

„Fajn, a co pak? Co dál?“ říká Tom, který je z příběhu už celý netrpělivý a rád by znal pravdu. V pokoji stále přibývá světla, už se úplně rozbřesklo. Tom se pokouší vyhnout pohledem těm znetvořeným oknům, pokouší se soustředit na stín muže, který sedí zhroucený kousek od něj, soustředit se na něco, čemu rozumí, nebo si myslí, že tomu rozuměl.

„Dobře, a teď se podrž,“ říká Marcus a zvedne hlavu, jakoby nic se usmívá a ten vyděšený muž, který Tomovi dnes ráno telefonoval, je pryč, zmizel, někam se zašil. *Možná do úschovy*, pomyslí si Tom.

„Takže se vzbudím na pohovce,“ pokračuje. „Jsou asi dvě ráno a já musím jít chcát. Takže jdu na záchod a pak přijdu sem, rozsvítím, sednu si támhle ke stolu. Myslím, že jsem byl pořád docela vožralej. Řekl bych, že jsem vožralej dokonce ještě i teď. Sedl jsem si ke stolu a myslel na to, co mi řekla, co mi *provedla*, a všechn ten vztek se naráz vrátil jako příval. Trhal mi vnitřnosti, byl jako zvíře, který se mi zmítá v hrudníku a chce se prorvat z těla ven, vyskočit do světa a zničit všechno, co se mu dostane do pařátů. Abych byl upřímněj, bál jsem se, děsil jsem se těch myšlenek, co jsem měl v hlavě, děsil jsem se toho nažhavenýho vzteku, co se ve mně vařil. Byls někdy takhle rozzuřenej, Tome?“

„Asi jo,“ řekne Tom nepřesvědčivě.

Marcus přikývne, pak se odmlčí a zvedne prst do vzduchu, jako kdyby chtěl zkusit, odkud fouká vítr.

„Pak mě najednou napadne, co mám dělat.“

„Lžička,“ napoví Tom.

Marcus dychtivě přikývne. „Lžička. Říkám si, ta mě srovná. Ta mi uklidní nervy. Tak si přinesu z kuchyně lžičku, sednu si ke stolu a dělám to co vždycky. *Soustředím se*. Zírám na tu lžičku a nutím tu svini vůlí, aby se *ohnula*.“

Marcus rozhodí rukama tak přesvědčivě, že Tom ucukne a posune se o dalšího půl metru z jeho dosahu.

„A pak se to stalo, Tome!“ deklamuje Marcus hlasitě jako člověk, který uvěřil v Boha. „Bylo to, jako by se mi v hlavě zapnulo bodový světlo a všechn ten vztek, všechna ta frustrace, zuřivost a zklamání, všechna hanba a hrůza mého života – a *zrada* té čubky –, to všechno se vyřinulo ven, chlape, jako přílivová vlna, vystřelilo to přímo vodsad.“

Marcus si ukáže doprostřed čela, vrtá se tam prstem, jako by si ho tam mohl vstrčit, přímo do středobodu té tajemné síly, na jejíž pramen naražil. „A bože, Tome, ta lžička se jen tak vznesla ze stolu, do vzduchu! Nemohl jsem tomu uvěřit! Prostě... tam *visela*, jako kdyby čekala na další pokyny. A tak jsem pomyslel na tvary, chápeš? Na tvary, který by mohla mít. A když jsem na ně pomyslel, ta lžička, která pořád visela ve vzduchu, se prostě začala natahovat, ohýbat a kroutit, že bys tomu nikdy nevěřil.“ Marcus spojí ruce a proplete si prsty do svíjející se koule. „Byl to ten nejúžasnější okamžik mého života.“

Tom přikývne, ale neví, co na to říct. Za normálních okolností by se Marcusovi vysmál nebo snad strnul v posvátné bázni před tím, co udělal. Ale když se rozhlíží po té surrealistické zkáze, po tom šílenství, jež přetvarovalo okna a nábytek, po kapajících rámech obrazů na zdech, ví, že ten příběh ještě není celý. Ví, že existuje důvod, proč Marcus neotvírá oči. Proč zhasnul světla.

„A potom?“ zeptá se Tom téměř šeptem.

Marcus se rychle spustí na ruce a popoběhne po všech čtyřech jako pavouk, na jeho tvář poprvé dopadne denní světlo. Silnou rukou sevře Tomovi kotník dřív, než stačí ucuknout. Tvář má napjatou bolestí a Tom vidí rudé skvrny na jeho tvářích, šedavé strniště na čelisti, hluboké vrásky, které tam vyryl čas. Tom má pocit, že takhle vypadá duševně chorý člověk. Tohle je ztělesnění šílenství, a Tom se modlí, aby

Marcus nechal oči zavřené, pevně zavřené, protože nechce vidět oči, které do takové tváře patří – oči démona plazícího se k němu po podlaze, chňapajícího po jeho ošoupané těžké botě.

Marcus otevře ústa, jako kdyby chtěl kvílet nebo plakat a skučet, ale ven se vyderou jen slova. „Nemohl jsem to zastavit,“ řekne a vzlykne. Zpod zavřených víček mu vytrysknou slzy. Z nosu mu vytéká nudle a Tom se chce přítele zbavit, chce, aby mu ta bledá, sevřená ruka pustila nohu. Znovu pocítí silnou touhu utíkat – utíkat a už se neohlédnout.

„Jak to myslíš?“ zeptá se Tom, vytrhne botu z Marcusova sevření a je mu jedno, co si o něm ten chlap pomyslí.

Zdá se, že Marcus si toho ani nevšiml, že je mu to jedno, prostě se plazí blíž a blíž, dlaněmi plácá do zaprášené dřevěné podlahy a snaží se nevidoucíma očima najít Tomovu tvář. „Tak jak to říkám!“ ječí a ve slunečních paprscích poletují sliny. „Nemohl jsem to zastavit! Lžička někam spadla. Podíval jsem se na stůl, začal si v hlavě představovat další tvary a ten těžkej krám se zvedl z podlahy, Tome! Zvedl se a začal se ve vzduchu přetvarovávat! Byly to nový, agresivní tvary, křivily se a pulzovaly energií, která proudila z mé hlavy. Zhrozil jsem se a podíval se jinam, poroučel jsem mysli, ať se zastaví, ZASTAVÍ! Ale ona se nezastavila. A všude, kam dopadl můj zrak, na sebe všechno začalo brát nový tvar, ohýbat se, tavit se. Dřevo teklo jak voda, kov bublal a natahoval se, ty zatracené okna se začaly hejbat sem a tam, jako kdyby plavaly v horkém oleji, a já se přinutil podívat se jinam, jinam! Bože, ty židle... kroutily se a tancovaly. Zdi se napínaly jak nějaký plachty... bylo to neuvěřitelný, Tome. Neuvěřitelný a děsivý, protože jsem nad tím ztratil kontrolu. Bylo to hrozný... fakt hrozný. A přesto úžasný. A tak jsem, no, tak jsem vypnul všechny světla, všechny jsem zhasnul, aby byla tma a já už nic neviděl. Když nic nevidím, tak ničemu neublížím, to dá rozum, ne? Ne?“

Marcus zmlkne, ztěžka oddechuje, ze skloněné hlavy mu na podlahu stéká provázek slin. Tělo mu ochabne a on sklání čelo, až téměř leží obličejem na zemi. Prsty má roztažené, na nich bílé klouby. *Tvor, který se chystá na někoho skočit*, pomyslí si Tom.

„Marcusi?“

Marcus znovu pláče, teď jen tiše, a když se opět ozve jeho hlas, je to jen chraplavý šepot, který se v ranním světle odráží od zaprášené podlahy. „Bylo u toho příšerného randálu, Tome. Když se věci tímhle způsobem kroutěj, je to hlasitější, než bys řek. Jako když umírá nějaký zvíře. Nábytek úpěl a ječel, jako kdyby ho to bolelo, jako kdybych mu ubližoval... V každém případě ji to muselo vzbudit...“

„Ježíši milosrdný,“ vyhrkne Tom a škrábe se na nohy.

„Musíš mi věřit, Tome! Chtěl jsem, aby to přestalo, fakt jsem to chtěl! Zkoušel jsem to, zkoušel...“ Marcus se vtlačí zpátky do rohu, zpátky do tmy, jako by se bál o život. „Pohádali jsme se,“ říká a zakrývá si rukama obličej a pláče. „Pohádali jsme se! Chtěla ode mě odejít, Tome. Chtěla se se mnou rozvést...“

Tom cítí, že má kůži studenou jako led. Ustoupí, otočí se a pohlédne do chodby. „Marcusi, kde je Christine?“

Marcus neodpoví, jen tiše pláče v koutě, a Tom má teď mnohem větší strach než kdy předtím. *Christine*.

„Marcusi!“ zaječí a chystá se toho chlapa zvednout trhnutím z podlahy a zbít ho, aby už s tím zatraceným blábolením přestal. „Kde je?“

Ale Marcus už neblábolí, uvědomí si Tom. Dívá se, jak se Marcusovo tělo třese, slyší zalykavé zvuky, jež mu vycházejí z úst. *Ach bože, to ne*, myslí si.

Ten zkurvysyn... se směje.

Tom se otočí jako ve snách, jde chodbou, pryč od burácejícího smíchu, pryč od šíleného ghúla v obývacím pokoji.

Na konci chodby jsou dveře do ložnice. Hned si všimne, že zárubně jsou natažené, dveře přes dva

metry vysoké a znepokojivě prohnuté. Klika však stále funguje, a tak za ni Tom vezme, zatlačí do dveří a ty se otevřou.

Zdi v ložnici jsou červené. *Ona tomu říkala růžová*, vzpomene si. Postel z tmavého těžkého týku je protažená jako karamela a sahá málem až k protější zdi, má na délku snad pět metrů nebo víc. Noční stolek vy-
padá jako kupa svinutého dřeva rozteklá po zemi jako hrudkovitá miniatura nějakého pohoří. Skříň, kam si Christine věší šaty, je rozpláclá na zdi a její vršek stéká jako vlna, která se láme a padá sama na sebe. Jedna zeď, Tom si toho nemůže nevšimnout, je plná velkých kulatých otvorů, jako kdyby ji zasáhly mete-
ority. Dveře do koupelny jsou otevřené, ze záchodu tryská voda jako z fontány a smáčí koberec, porcelá-
nový chřtán mísy je protažený až do stropu, dost velký na to, aby do něj mohl vstoupit člověk. Brána.

Na posteli, na matraci, je hnědá prošivaná pokrýv-
ka a hrbatý chumel lůžkovin. To, co je pod nimi, je boulovité a objemné jako pytel velkých gymnastických
míčů, přes které někdo přehodil tenkou příkrývku. Tom přejde k posteli a sevře příkrývku do zpoceně
dlaně.

Na okamžik si pomyslí, že ji strhne a vyjde najevo
vtip, prostě kanadský žertík. Nějaká habaďura, kterou
na něj narafičili. Ona vyběhne ze šatny a bude volat:
„To jsme tě doběhli!“ a Marcus ho poplácá po zádech
a bude to jako předtím, než se do sebe zamilovali, než
ho podvedli, než se před nimi otevřela ta nádherná
budoucnost. Nádherná aspoň pro něj a pro ni.

Strhne příkrývku a začne křičet. Zdravý rozum z něj
vyskakuje jako popálené zvíře, jeho mysl praská jako
dříví na podpal a on křičí a křičí. Bolí ho z toho hrdlo
a křik pokračuje, trhá mu hlasivky. Drásá se rukama
na tváři, na krku, kolem očí, vstřebává tu hrůzu.

Pohádali jsme se. Chtěla ode mě odejít, Tome.

Ta slova mu znějí v hlavě ozvěnou a pocit hnusu
nahrazuje ostré bodnutí strachu, pudu sebezáchovy.

Philip Fracassi

stihl za život vykonávat již několik profesí. Přes 20 let pracoval na různých pozicích v televizním a filmovém průmyslu. Jako pomocný asistent se podílel například na superhrdinském seriálu pro děti „Mighty Morphin’ Power Rangers“, filmovém hororu „The Prophecy“, sci-fi thrilleru s Tomem Hanksem „The Circle“, televizním sitcomu HBO „Silicon Valley“ nebo připravovaném krimiseriálu „Too Old to Die Young“.

Koncem devadesátých let pracoval na vysoké pozici v produkčním managementu společnosti *House of Blues Entertainment*. Produkoval koncertní DVD pro kapely The Psychedelic Furs a Public Enemy a více než 3000 živých internetových vysílání například s kapelami The Cure, Motley Crue a Depeche Mode.

Po odchodu z hudebního průmyslu byl osm let spolujednatel nakladatelství/knihkupectví s raritními tituly/umělecké galerie Equator Books ve Venice v Kalifornii, kterou *The New York Times* označily za „jednu z nejkreativnějších destinací v Los Angeles“ a *Huge Magazine* (Tokyo) za „jedno z deseti nejlepších míst na světě, kam se vypravit za nákupy“.

Od roku 2011 pracoval na částečný úvazek i jako profesionální scenárista, mimo jiné se podílel na šesti scénářích pro *Disney Entertainment*, například k filmu „Santa Paws 2: The Santa Pups (2012)“ a napsal scénář k thrilleru „Girl Missing (2015)“ s Francescou Eastwoodovou v hlavní roli. Filmové scénáře píše i nadále.

Ačkoli je literárně činný již desítky let, hororu se začal věnovat až v roce 2015. V tomto roce mu vyšla povídka „Matka“, o rok později „Oltář“, který se dočkal příznivé odezvy kritiky a mohli bychom říci, že se stal hitem na nezávislé hororové scéně. Následně Philip podepsal smlouvu na tři knihy s nakladatelstvím *JournalStone Publishing*. Koncem roku 2016 zde publikoval novelu „Fragile Dreams“, v březnu roku 2017 povídkovou sbírku „Behold the Void“, jejíž české vydání právě držíte v rukou, a v květnu téhož roku novelu „Sacculina“.

Sbírka „Behold the Void“ byla britským serverem *This Is Horror* jmenována povídkovou sbírkou roku 2017 a byla pozitivně oceněna recenzenty v *The New York Times*, *Locus Magazine* a *Rue Morgue*.

Fracassi kromě uvedených prací napsal ještě několik dalších povídek, které vyšly pouze v antologiích a časopisech, včetně *The Best Horror of the Year*

(editorka Ellen Datlowová), *Cemetery Dance* a *Dark Discoveries*.

Philip Fracassi je aktuálně považován za velmi slibného nového hororového autora. Žije v Los Angeles a pokud se nám podařilo vypátrat, má ženu a syna. Veškeré další dostupné informace i kontakty na autorovy profily na sociálních sítích naleznete v angličtině na autorově webu **<https://pfracassi.com>**